

Ontroerend versus onthutsend Onderbanken...

Wie er oog voor heeft ziet in deze tijd de natuur in een geweldige uitbarsting tot leven komen. De opkomende zon worstelt met de opstijgende ochtendnevelen en zet de bloeiende fruitbomen in een onwezenlijk licht. De vruchtbare aarde damp, braakt zijn energie eruit en omdat je daardoor de stammen niet ziet, lijkt het of de boomkronen stille mastodonten zijn die eerbiedig kijken naar deze ontluikende onwerkelijkheid.

Voor even maar, want dan onthult het sterker wordende licht de prachtige valleien en glooiingen van het Onderbankse buitengebied.

De pas bewerkte akkers liggen er trots bij te zijn, het jonge groen van de wintertarwe ziet er uit als een perfect geschoren megazon en de opgehoogde aardappelvelden geven een sierlijk slingerende bijdrage aan dit geweldige tafereel.

Goed, het zijn monoculturen, maar dan nog divers en groen en levend. Toch heel wat anders dan het beton van de stad met zijn drukdoenerij en zijn kabaal en zijn haast.

Nogmaals, voor diegene die er oog voor heeft is dit ontroerend en als hij na het uitlaten van zijn hond, toch naar die stad moet om zijn brood te verdienen, heeft hij in elk geval zijn accu kunnen opladen en getuige kunnen zijn van het altijd terugkerend schouwspel van die machtige natuur.

Onthutsend is het echter te moeten constateren dat er nog steeds landbouwers zijn – de goeden niet te na gesproken- die met minachting voor deze geweldige natuur, met minachting voor algemeen geldende opvattingen anno 2009 en in hun zucht naar steeds meer, de taluds en bermen vergiftigen en kapot spuiten.

Dat zij daarmee hun eigen imago beschadigen deert hen kennelijk niet. Maar ook de waardering die iedereen wel moet hebben voor de goedwillende agrariërs, de scheppers van dit magnifieke landschap, wordt daardoor afgeschat en dat is jammer voor de boerenstand.

Pierre Lindner

